



Знамо ли коме се диве наше кћерке, о чијој каријери сањају? Јесмо ли сигурни да то нису Сораја, Станија, Маца Дискреција, или у бољем случају Јеца, Сека, Цеца, Гоца... Питамо ли се ко су идоли наших синова, чије каријере и снове они сањају, који су им животни циљеви, шта никада никоме не би дозволили, по коју цену би бранили очево презиме, част предака, ако им се посрећило да су такво нешто наследили.

Коме апсолутно верујете? Не из интереса, очекивања, већ на основу биографије тога коме бисте могли да верујете? Јесмо ли се икада запитали када су и због чега из наших живота ишчезли појмови: истина, част и морал. Зашто те речи одавно у српском друштву не производе никакво дејство? Осећамо ли имало стида што се понекад дружимо са осведоченим криминалцима, лажовима, нечасним људима, а знамо да су криминалци, лажови и нечасни. Зашто се сагињемо пред слабијима од себе, ћутимо пред фукаром, што би рекао Андрић?

Значи ли нам ишта онај лелек великог Шантића: „Мене све ране мога рода боле“ или смо то, а изгледа да јесмо, одбацили као сажвакан залогај далеких времена, патетику која функционише у песми али не и у животу. Шта нам значи кад прочитамо, а тако нешто можемо да прочитамо још само у „Вечерњим новостима“, да Албанци у Албанији и Албанци на Косову убрзано бришу све трагове постојања Срба на тим просторима, да држава Хрватска намерава у Двору на Уни (општина с апсолутном српском већином) да изгради депонију за нуклеарни отпад? Дира ли то некога или овакве информације примамо као да долазе из Никарагве, Обале Слоноваче, са Новог Зеланда.

Зна ли неко од нас када је последњи пут спојио два дана а да није укључио ТВ апарат?

Седимо пред телевизорима као суманути; упијамо све шта нам нуде, а нуде нам простаклук, примитивизам, јефтину забаву, умоболне ликове од којих праве савремене хероје; убијају у нама сваки интелектуални напор, потребу за разговором, укључивањем мозга. Има ли наде да уместо разгађених проститутки којима телевизије с националном дозволом емитовања дају дневно и по петнаестак сати значаја, видимо ријалити из неке успешне породичне фирме у Србији, из ковачнице села Луг, лабораторије у којој, а то даје трачак наде, неки млади Срби покушавају да сустигну своје вршњаке из Париза или Аризоне.

Срби су народ који највише на свету гледа телевизију, чак десет сати дневно. Јесте ли знали тај податак? Истовремено смо по просеку година најстарији у Европи. Просте репродукције одавно немамо. Демографи кажу да смо народ на путу убрзаног нестанка. Брине ли то некога у овој држави, некога ко има власт, моћ, механизме деловања?

На кога се од савременика још можемо угледати а да то није Новак Ђоковић? Он се не рачуна, он нам се догодио, најмање нашом заслугом. Зна ли неко куда ми идемо?

(Ратко Дмитровић – Вечерње новости)